

PRVÁ ČASŤ

POSLEDNÁ ŠANCA

Okolo ohňa sedeli tri páry bozkávajúcich sa ľudí, vyzeralo to ako nejaká organizovaná orgia. Nevedela som, čo si o tom myslieť, polovica mňa si hovorila fuj a tá druhá zase vau, aj ja, aj ja chcem.

Neprekvapovalo ma to, presne také niečo som mohla čakať. Bola to predsa afterpárty po maturitnom plese. Ale keďže som na takéto žúry nikdy nechodievala, podobných záležitostí sa veľmi nezúčastňujem, nevedela som, že sa to robí takto.

Odišla som od ohniska a vybrala som sa späť do obrovského vidieckeho sídla Hattie Jorgensenovej, v jednej ruke som si pridržovala dlhé šaty, aby som sa nepotkla, a druhou som písala krátku správu pre Pip.

Georgia Warr

nevedela som sa dostať k ohňu a zobrať maršmelóny, pretože sa tam všetci bozkávali

Felipa Quintana

ako si ma mohla takto zradiť, sklamala si ma, Georgia

Georgia Warr

máš ma ešte rada alebo je medzi nami koniec

Keď som vošla do kuchyne, našla som tam Pip. Opierala sa o roh linky, držala plastový pohár po okraj naplnený vínom a telefón. Kravatu mala čiastočne napchatú v náprsnom vrecku, bordové zamatové sako porozopínané a krátke kučery rozstrapatené, pouvoľňované po všetkom tom tancovaní.

„Si okej?“ opýtala som sa.

„Možno som trocha opitá,“ povedala a korytnačie okuliare sa jej zošmykli z nosa. „A sakramentsky ťa milujem. Fakt.“

„Viac ako maršmelóny?“

„Ako môžeš odo mňa chcieť, aby som si medzi vami vybrala?“

Objala som ju okolo pliec a spolu sme sa opreli o kuchynskú linku. Už bola takmer polnoc, z obývačky k nám doliehal hukot hudby a hlasy našich spolužiakov a spolužiačok sa ozývali z každého kúta vily. Rozprávali sa, smiali, jačali a kričali.

„Pri ohni sa bozkávali celé tri páry,“ povedala som. „Úplne synchronizovane.“

„Zvrhlíci,“ okomentovala to Pip.

„Tak trochu by som chcela byť jednou z nich.“

Znechutene sa na mňa pozrela.

„Len by som chcela niekoho pobožkať,“ vykĺzlo zo mňa aj napriek tomu, že som nebola opitá. Bola som autom, po párty som mala odviezť Pip aj Jasona.

„Ak chceš, môžem ťa pobožkať ja.“

„Nie, myslela som to inak.“

„Dobre, no, Jason nemal nikoho už zopár mesiacov, určite sa na to dá.“

„Choď do kelu, myslím to vážne.“

Naozaj som to myslela vážne. Naozaj som chcela niekoho pobožkať. Chcela som cítiť aspoň trošku čara tej noci.

„Tak potom je tu ešte Tommy,“ povedala Pip s diabolským úsmevom a nadvihla obočie. „Možno by si sa mala priznať.“

V živote som bola platonicky zamilovaná iba do jedného človeka. Volal sa Tommy. Bol sexsymbolom nášho ročníka, keby chcel, mohol by sa z neho stať model. Bol vysoký a štíhly, konvenčne atraktívny, pripomínal Timothéeho Chalameta. Aj keď, priznám sa, nikdy som úplne nechápala, prečo ho všetci tak zbožňujú. Mala som pocit, že pre mnohých bolo takéto uctievanie celebrít len prostriedkom na to, aby zapadli.

Do Tommyho som bola zamilovaná od začiatku druhého stupňa, keď sa ma jedno dievča opýtalo: „Čo myslíš, kto je najkrajší chalan na Truhame?“ Vytiahlo telefón a ukázalo mi fotku najpopulárnejších chlapcov z nášho ročníka, ktorí chodili do chlapčenskej školy na druhej strane cesty. Tommy stál uprostred a bolo zrejmé, že je z nich najpríťažlivejší. Mal vlasy ako rocková hviezda a celkom štýlové oblečenie, tak som naňho ukázala a povedala som *on*.

Prešlo sedem rokov a doteraz som sa s ním nikdy nerozprávala. V skutočnosti som ani nikdy nechcela, možno preto, že som strašne hanblivá. Bol pre mňa skôr abstraktným konceptom – sexy chalan, do ktorého som mohla byť zamilovaná bez toho, aby sa medzi nami niečo stalo, a presne tak mi to vyhovovalo.

Odfrkla som si. „Určite nie Tommy.“

„Prečo nie? Veď sa ti páči.“

Len pomyslenie na to, že by som sa mala priznať a osloviť ho, ma strašne znervóznilo.

Pokrčila som plecami a Pip mi s tým dala pokoj.

Vybrali sme sa von z kuchyne, stále sme sa držali okolo pliec a prešli sme do haly toho elegantného vidieckeho sídla. Po zemi sa povalovali ľudia vo večerných šatách a v oblekoch, navôkol boli porozhadzované poháre a jedlo. Na schodoch sa bozkávala nejaká dvojica, na chvíľočku som sa na nich pozrela a nebola som si istá,

či sú nechutní, alebo je to tá najromantickejšia vec, akú som kedy videla. Asi to prvé.

„Vieš, čo by som chcela?“ opýtala sa Pip, keď sme sa dopotácali do zimnej záhrady a zvalili sa na pohovku.

„Čo?“

„Chcela by som, aby mi niekto spontánne zaspieval serenádu, aby mi tak niekto vyznal lásku.“

„Akú serenádu?“

„Mohlo by to byť... *Your Song* z *Moulin Rouge*,“ povzdychla si. „Bože, som smutná, teplá a osamelá.“

„Dobrý výber, ale bozk by bol lepší.“

Pip zagúľala očami. „Ak chceš niekoho tak strašne pobozkať, choď sa porozprávať s Tommym. Páči sa ti sedem rokov. Toto je tvoja posledná šanca, než odídeme na výšku.“

Niečo na tom bolo.

Ak som mala niekoho pobozkať, tak jeho. Ale predstava toho bozku ma naplňovala hrôzou.

Prekrížila som si ruky na hrudi. „Možno by som radšej mohla pobozkať niekoho cudzieho.“

„Čo ti drbe...“

„Fakt, myslím to *vážne*.“

„Nie, nemyslíš, ty taká nie si.“

„Nevieš, aká som.“

„Ale viem,“ povedala Pip. „Poznám ťa lepšie než ktokoľvek iný.“

Mala pravdu. V tom, že ma pozná, v tom, že nie som taká, v tom, že dnes mám poslednú šancu priznať Tommymu to, čo som nepriznala za celých sedem rokov, v tom, že mám poslednú šancu na to, aby som niekoho pobozkala, kým som ešte na strednej, kým mám šancu cítiť tínedžerské vzrušenie a čaro, ktoré podľa všetkého cítili všetci okolo mňa.

Bola to moja posledná šanca.

Možno by som sa mala vzchopiť a ísť pobozkať Tommyho.